

sygn. akt IXKa 364/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca i 11 sierpnia 2015r. sprawy **A. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 96§3 kw,

na skutek apelacji wniesionej przez **obwinionego A. S.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 marca 2015r., sygn. akt XIIW 3678/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od A. S. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30zł. (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50zł. (pięćdziesięciu złotych).

/ Andrzej Walenta /

Sygn. akt IX Ka 364/15

UZASADNIENIE

A. S. został obwiniony o to, że:

w dniu 6 listopada 2013 r. w miejscowości C. na ul. (...), będąc właścicielem/użytkownikiem pojazdu marki (...) o nr rej. (...), nie udzielił informacji, komu powierzył pojazd do kierowania w dniu 19 października 2013 r. o godz. 10:03 w miejscowości P.,

tj. o wykroczenie z art. 96§3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 13 marca 2015 roku (sygn. akt XII W 3678/14):

I. Uznaje obwinionego A. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 96§3 kw i za to na podstawie art. 96§3 kw wymierza mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w kwocie 100 (stu) złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obwiniony, zaskarżając powyższy wyrok w całości.**

Podnosząc, że wyrok został wydany na podstawie oświadczenia Straży Gminnej w C., które mija się z prawdą, ponieważ na żądanie wskazania osoby użytkującej pojazd, wysłał on pisemne oświadczenie, że w dniu 19 października 2013 roku nie prowadził samochodu osobowego (...) o nr. rej. (...) i nie wie kto użytkował ten pojazd, gdyż w owym czasie był poważnie chory i nie mógł prowadzić samochodu.

Ponadto twierdząc, że jest współwłaścicielem przedmiotowego pojazdu i powinno się o to samo zapytać drugiego współwłaściciela, czego nie uczyniono.

W związku z powyższym wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W ocenie Sądu odwoławczego na wstępie wyjaśnić należy, kiedy przypisać można obwinionemu popełnienie przedmiotowego wykroczenia.

Konieczne jest w takim przypadku, aby uprawniony organ wystąpił ze stosownym żądaniem do odpowiedniej osoby - czyli właściciela lub posiadacza pojazdu o wskazanie czy w momencie popełnienia wykroczenia z art. 92a kw osobiście użytkował należący do niego pojazd, czy prowadził go ktoś inny, komu użyczył on samochód. Jeśli tak - to ze wskazaniem kto to mógł być. Wykroczenie to ma więc charakter indywidualny, można je popełnić zarówno przez działanie jak i zaniechanie działania, w sposób umyślny lub nieumyślny.

W niniejszej sprawie Straż Gminna w C. (a więc organ, który na mocy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779 z późn. zm.) posiada odpowiednie uprawnienie; co zostało jasno określone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r. (I KZP 16/14), posiadającej moc zasady prawnej) na podstawie informacji uzyskanej z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustaliła, że właścicielem pojazdu marki (...) o nr rej. (...) jest A. S., w związku z czym postępując prawidłowo wezwała go do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu, który mógł w owym czasie popełnić wykroczenie przekroczenia prędkości.

Obwiniony nie udzielił Straży Gminnej w C. żadnej informacji, podnosząc jedynie w apelacji, że jest współwłaścicielem auta i jest pewien, iż ów organ nie wystąpił do drugiego współwłaściciela o wskazanie osób mogących odpowiadać za popełnienie wykroczenia.

Należy mieć jednak na względzie, iż ustawodawca wskazał okoliczności, które mogą stanowić podstawę do odmówienia udzielenia w/w informacji. Możliwość niewskazania wbrew takiemu obowiązkowi osoby kierującej lub używającej dany pojazd w oznaczonym czasie występuje jedynie pod warunkiem, że pojazd ten został użyty wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu przez nieznaną osobę i nie mógł on temu zapobiec. Warunki te muszą zostać spełnione łącznie. We wszystkich innych wypadkach właściciel lub posiadacz pojazdu, a więc również ewentualnie współwłaściciel samochodu, od którego zażądano powyższej informacji, a który jej nie udzielił, popełnia czyn z art. 96 § 3 kw.

Z powyższego wynika więc, iż nie można się uchylić od przedmiotowego obowiązku wskazując, iż to inna osoba jest współwłaścicielem pojazdu i to od niej stosowny organ powinien domagać się wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu, gdyż w przypadku otrzymania wezwania do złożenia wyjaśnień istotne jest tylko czy osoba wezwana wywiązała się ze swojego obowiązku i czy nie zostały przez nią podniesione okoliczności, na podstawie których można by stwierdzić, że mogła ona odmówić udzielenia wymaganych informacji. W tym przypadku powyższe nie zostało podniesione i wykazane.

Skoro więc obwiniony nie mógł w żaden sposób uchylić się od złożenia wyjaśnień, to jego obowiązkiem było wyraźne wskazanie - kto skoro nie wzywany - mógł kierować pojazd w momencie zdarzenia. W tym przypadku A. S. ani nie dostarczył w wyznaczonym przez Straż Gminną terminie oświadczenia, ani nie stawiał się w Komendzie Straży Gminnej w C. w dniu 12 marca 2014 r. celem złożenia wyjaśnień w niniejszej sprawie.

Jedynie w apelacji obwiniony podniósł, że w związku z żądaniem organu wysłał on pisemne oświadczenie, którego treść przedstawił dopiero w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy jednak nie dał wiary powyższemu stwierdzeniu, ponieważ skarżący nie posiadał stosownego potwierdzenia, iż nadał powyższe pismo.

Podczas rozprawy apelacyjnej oznajmił, że wysłał w/w pismo zwykłym listem, co wydaje się być mało prawdopodobne przede wszystkim dlatego, że Straż Gminna w C. na wezwanie Sądu Okręgowego odpowiedziała, iż do dnia 30 czerwca 2015 r. nie wpłynęła żadna informacja lub też pismo od A. S.. Ponadto mając na względzie wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego można stwierdzić, że osoby składające stosowne oświadczenia wobec organów państwowych czy jednostek samorządu terytorialnego domagają się odpowiedniego poświadczenia ich złożenia, w szczególności korzystając z pośrednictwa operatorów pocztowych.

Podsumowując – obwiniony ani we wskazanym przez Straż Gminną terminie, ani w trakcie postępowania sądowego, wykluczając siebie, nie podał kto w momencie popełnienia wykroczenia mógł prowadzić samochód, jak również nie stwierdzono istnienia przesłanek mogących stanowić podstawę do uchylenia się od przedmiotowego obowiązku.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd Rejonowy nie popełnił żadnych błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogłyby mieć wpływ na jego treść, czego skutkiem było orzeczenie o utrzymaniu powyższego wyroku w mocy.

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Okręgowy nie dopatrył się również uchybień, które skutkować musiałyby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

Sąd odwoławczy zasądził od A. S. na rzecz Skarb Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30 zł. (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł. (pięćdziesięciu złotych) przyjmując za podstawę art. 119 kpsw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 i art. 21 ustawy o opłatach w sprawach karnych.